

Christian De Coninck

De Mallorca-erfenis

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2014
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be
www.christiandeconinck.be

Omslag Wil Immink
Opmaak www.intertext.be

Eerste druk maart 2014
Tweede druk juni 2014
Derde druk juli 2014
Vierde druk september 2014

ISBN 978 90 8924 272 3
D 2014 4765 3
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

*Opgedragen aan de martelaars van Coll.
Hun memoriaal bevindt zich in de basiliek
van Lluc op Mallorca.*

‘Dames en heren, dit is uw gezagvoerder. Welkom aan boord van deze vlucht met bestemming Palma de Mallorca. Onze kruissnelheid bedraagt 910 km/h en we vliegen op 30.000 voet, wat overeenkomt met ongeveer 10.000 meter. De buitentemperatuur bedraagt 56°C onder nul. Het weer op onze vluchtroute is uitstekend en we zullen onze bestemming bereiken na een vlucht van één uur en vijfenveertig minuten. Het is heel zonnig in Palma, de temperatuur bedraagt 26°C boven nul,’ zei de piloot ietwat grappig. ‘Ik wens u een aangename vlucht toe.’

Stijn Goris, hoofd van de moordsectie van de lokale recherche van de politie Brussel Hoofdstad, keek zuchtend Sacha aan. Zijn vrouw, die aan het raampje zat, fronste haar wenkbrauwen. Stijn schoot in een lach en legde zijn arm om haar.

Na de geboorte van hun tweede kindje had Stijn erop aangedrongen een aantal dagen vakantie te nemen. Hij wilde even alleen zijn met Sacha, maar zij zag het niet zitten. Ze wou hun dochtertje niet alleen laten. Stijn had echter dagen op haar ingeprept en Julie en Jurgen Machiels, Stijns pleegouders, hadden voorgesteld om op de twee kinderen te passen. Sacha was uiteindelijk gezwicht maar op één voorwaarde: zij mocht de bestemming kiezen. Stijn had ingestemd. Sacha had voor Mallorca gekozen. Goris was ontgoocheld, hij had op een meer exotischere bestemming gehoopt, zoals Yucatan in Mexico. Sacha wilde niet te ver reizen, voor het geval er iets zou gebeuren met de kinderen. Ze wist echter dat Stijn avontuur, bewe-

ging en sport nodig had. Daarom had Sacha hem voorgesteld om Stef en Carine Pauwels mee te vragen. Zo konden de mannen er samen op uit trekken en de vrouwen genieten van het strand en het zwembad.

Op vakantie gaan met zijn maatje zag Goris wel zitten en het had hem niet veel moeite gekost om zijn collega mee te krijgen. Stef Pauwels' vakanties beperkten zich meestal tot het trekken van enkele baantjes in het zwembad, terwijl zijn vrouw lag te braden in de zon.

‘Heb je al plannen?’ had Stef geïnteresseerd gevraagd.

‘Ik heb wel zin om te leren golfen.’

Jacques De Winter, de wetsdokter, speelde al jaren golf en vond het een intensieve en ontspannende sport.

‘Ben je gek? Dat is een oude mannensport,’ had Stef lachend geantwoord. ‘Vraag het mij nog eens als we gepensioneerd zijn.’

Goris had hem enkele folders getoond en was er toch in geslaagd om Stefs interesse te wekken. Stijn had een golfclub gevonden op een tiental minuten rijden van hun hotel en had een golfinstructeur voor hen beiden geboekt.

Nadat Sacha de reis had geregeld, was hij samen met Stef nog even langs de reisagent gelopen en ze hadden voor een verrassing voor hun vrouwen gezorgd.

Na de landing liepen ze rechtstreeks vanuit het vliegtuig de luchthaventerminal in. Het was er erg druk. Honderden toeristen dromden samen aan de verschillende bagagebanden. Goris zuchtte en samen met Sacha en zijn vrienden voegde hij zich bij de uitgelaten mensenmassa.

‘Zorg jij voor de bagage?’ vroeg Stijn aan Stef. ‘Ik ga alvast de huurauto regelen.’

‘Prima,’ antwoordde Pauwels.

Stijn stapte naar de balie van Europcar en gaf de bediende

de voucher. Goris ondertekende het contract en kreeg de sleutels van een Seat Leon overhandigd. De parking bevond zich aan de andere kant van de luchthaventerminal.

‘We moeten wel een eindje stappen,’ zei Stijn toen hij weer aan de bagageband kwam.

‘Jij gaat een eindje stappen,’ antwoordde Stef gevat. ‘Wij wachten wel op jou aan de uitgang.’

‘Bedankt voor je collegialiteit,’ zei Goris gemaakt geïrriteerd.

‘Vamos! Vamos!’ zei Stef terwijl hij een wegwerpgebaar met zijn hand maakte.

Stijn stuurde de auto de *via cintura* rond Palma op en volgde de wegwijzers naar Andratx. Hij verliet de *autopista* aan Costa de la Calma en reed in de richting van Santa Ponça. Na enkele kilometers stopten ze voor het Jardin del Sol Hotel. Sacha en Carine gingen het hotel binnen, terwijl Stef en Stijn de bagage uitlaadden.

‘De vrouwen hebben bagage voor een heel jaar,’ jende Stijn.

‘Zwijg stil, man,’ viel Stef hem bij.

‘Wat hebben ze toch allemaal mee?’ bleef Stijn doordrammen.

Een hotelbediende kwam buiten.

‘*Benvinguts, señores,*’ zei hij, terwijl hij de valiezen op een rek plaatste. ‘Gaat u maar naar binnen. Uw bagage wordt op uw kamer bezorgd.’

‘Dat maakt al veel goed,’ zei Pauwels, terwijl hij de hotelbediende goedkeurend aankeek en hem volgde.

Carine en Sacha stonden hun mannen op te wachten.

‘Onze kamers liggen naast elkaar op de vijfde verdieping.’

‘Dat is wat je nu toeval noemt,’ antwoordde Stijn en knipogde naar Stef.

‘Tja, dat is wel vervelend,’ antwoordde Pauwels, ‘met al die testosteron van Stijn, zullen wij geen oog dichtdoen.’

‘Stef!’ riepen Carine en Sacha gelijktijdig.

‘Oké, oké, ik zeg al niets meer. Maar jullie zullen zien dat ik gelijk heb.’

Hij kreeg een klap op zijn achterhoofd van Stijn.

‘1519 voor Carine en Stef en 1521 voor ons,’ zei Sacha.

Ze gleed de magneetkaart in de sleuf en opende de deur. Stijn bleef achter haar en observeerde Sacha. Toen ze de kamer binnenstapte, sloeg ze plots haar hand voor haar mond. Ze keek Stijn aan en bekeek dan opnieuw de kamer. Ze was sprakeloos. Het was een grote suite die in tweeën was verdeeld door een in de vloer ingebouwde jacuzzi. Een mooi bemeubeld salon dat uitgaf op het terras, nodigde uit om te gaan zitten.

Op de salontafel stond een mand vers fruit en een koeler met een fles cava. Fel zonlicht vloeide de kamer in. Sacha stapte verder de kamer binnen en opende de terrasdeur. In het midden van het reusachtige terras stond een vierkante zonetent, waaronder een groot dubbelbed stond. Daarachter glinsterde het blauwe water van de baai van Santa Ponça.

‘Stijn!’ zei Sacha, ‘Stijn?’

‘Ja, schat?’

‘Dit is prachtig, dit is...’

‘Ja?’

‘Dit is grandioos.’

Ze ging weer de suite in en opende de deur van de slaapkamer. Op het kingsize bed lagen twee grote badhanddoeken in de vorm van een koppel zwanen.

‘Bevalt het je?’ vroeg Stijn.

‘Natuurlijk,’ zei Sacha, terwijl ze naast de zwanen op het bed ging zitten. ‘Maar ik heb dit toch niet geboekt.’

‘Jij niet, nee, maar Stef en ik hebben de reisagent een extra bezoekje gebracht voor een kleine upgrade.’

‘Een kleine upgrade noem jij dat?’

Stijn lachte en opende de kluis. Hij legde hun geld, de drie kredietkaarten en hun gsm’s erin.

‘De code is jouw geboortedatum. Neem er telkens slechts één kaart uit en het geld dat je denkt nodig te hebben. Als we samen op stap zijn, nemen we slechts één gsm mee.’

‘Ja, meneer de commissaris.’

‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Als er dan een portefeuille gestolen wordt, hebben we nog een reserve.’

De telefoon rinkelde.

‘Dat zal onze buurman zijn,’ zei Stijn.

‘En?’ vroeg Goris toen hij opnam.

‘Carine is in de wolken. Hoe reageerde Sacha?’

‘Ze is sprakeloos.’

‘Dan moet het wel erg goed zijn,’ antwoordde Stef.

‘Zin om te komen toosten op het begin van de vakantie?’ vroeg Goris.

‘Uiteraard.’

‘Breng dan wel je eigen fles mee.’

‘Vrek!’

‘Waar ging dat allemaal over?’ wou Sacha weten.

‘Stef vroeg me hoe je reageerde.’

‘En wat was de reactie van Carine?’ vroeg Sacha.

‘Ze is in de wolken.’

‘Wacht dan maar tot ze dit ziet,’ antwoordde Sacha en wees op het prijskaartje dat aan de binnenkant van de klerkast was vastgemaakt.

‘Och, de soep wordt nooit zo warm gegeten als ze opgediend wordt,’ zei Stijn, terwijl hij de deur opendeed.

‘Ik heb dan zelf ook maar de ijsemmer en de glazen meegebracht,’ zei Stef.

De twee koppels installeerden zich op het terras en genoten

van de frisse Spaanse schuimwijn. De zon zakte traag naar de horizon. Een immens jacht kwam uit de zon de baai van Santa Ponça in gevaar. De rode zonnestralen weerkaatsten op het chroom van de relingen en deed kleine gekleurde sterren ontstaan. Het was alsof er geluidloos vuurwerk op het dek van het jacht werd afgestoken. De kiel sneed door het water en deed sneeuw wit schuim opspatten. Stijn sloot even de ogen en droomde weg. Zalig.

‘Wat zijn jullie van plan?’ vroeg Stef.

Stijn opende zijn ogen en keek Sacha aan.

‘Eerst verder uitpakken en met Carine al een beetje van de spa genieten. En jullie?’

‘Wij hebben om 7 uur een afspraak met onze golfleermeester. Dat zal een halfuurtje duren. Omstreeks 8 uur zijn we weer in het hotel.’

‘Goede timing. Dan kunnen we daarna dineren.’

‘Tja,’ antwoordde Stijn.

‘Wat? Is de hotelkeuken te min voor meneer?’ reageerde Stef.

‘Ik zou liever gaan eten in dat typisch Mallorcaanse restaurant hier verderop,’ antwoordde Stijn. ‘Ik heb het zo niet begrepen op hotelkeukens.’

‘Verkocht,’ antwoordde Stef. ‘Op één voorwaarde: ik trakteer.’

‘Hebben wij dan niets te zeggen?’ vroeg Carine gemaakt verontwaardigd.

‘Natuurlijk wel, schat,’ antwoordde Stef snel. ‘Natuurlijk wel. Ik vind jouw idee om buiten te gaan eten en te trakteren een uitstekend idee.’

Ze schoten allemaal in een lach.

De Santa Ponça Golf en Country Club lag aan de overkant van de baai. Het golfterrein was een van de grootste en mooiste van Mallorca.

Marc Schmidt de golfinstructeur wachtte hen, zoals afgesproken, op aan het *caddy house*. Hij was een professionele golfspeler die tussen de verschillende toernooien zijn vrije tijd opvulde met het geven van golflessen.

Hij liet Stijn en Stef enkele clubs voelen en een paar balletjes putten.

‘Ik zie meer goede dingen dan slechte en dat is al heel wat,’ zei Schmidt. ‘Morgen om 11 uur beginnen we aan het echte werk. Bereid jullie voor: het zal een lange vermoeiende dag worden.’

‘Ja, ja, dat zal wel,’ zei Stef toen ze afscheid namen. ‘Op een balletje slaan, lijkt me niet zo moeilijk.’

Een jonge *caddie* was hen net gepasseerd en hield plots zijn pas in. Stijn had het gemerkt en keek om. De jongen kwam op hen af.

‘U bent Vlamingen,’ zei hij met een onvervalst Gents accent.

‘Ja, jij ook?’ vroeg Stijn verbaasd.

‘Inderdaad, ik ben van Gent.’

‘Wij komen uit Brussel,’ antwoordde Stef.

‘Philippe Piraux,’ zei de jongen en stak zijn hand uit.

Stijn en Stef stelden zich voor.

‘Hoe ben jij hier verzeild geraakt?’

‘Ik ben mijn ouders gevolgd toen ik 11 was. Ik ben hier dan maar blijven hangen.’

‘Er zijn minder leuke plekken,’ antwoordde Goris.

‘Dat is zo. En jullie komen leren golfen?’

Stijn knikte.

‘Het is niet zo eenvoudig en het is wel vermoeiend, hoor,’ zei Piraux, terwijl hij Pauwels lachend aankeek. ‘Als jullie voor

of na de lessen willen oefenen, geef mij een seintje. Ik regel wel clubs en balletjes voor jullie. Dan kunnen jullie op de driving-range terecht.'

'Dat is fijn. Bedankt, Philippe,' antwoordde Stijn.

Ze hadden om halfnegen afgesproken in de lobby. Stef ging de dames oppikken en ze vertrokken. Stijn reed de hoofdstraat uit. Alvorens de snelweg op te rijden, draaide hij rechtsaf en enkele tientallen meters verder, stopte hij voor het restaurant El Olivo. Het restaurant lag op een tussenverdieping van het gebouw. Ze liepen de trappen op. Het restaurant bestond uit een groot terras met een mooie fontein in een vijvertje, uitgehouwen in de rotsen. Enkele kikkers kwaakten er lustig op los.

'Daar halen ze dus de kikkerbilen vandaan!' zei Stef vrolijk.

De patron leidde hen naar hun tafeltje.

'*Quatro palo con soda, por favor,*' zei Stijn.

'*Perfecto, señor,*' antwoordde de man.

'Wat heb je gezegd?' vroeg Stef toen ze aan de ruime tafel zaten.

'Ik heb alvast een aperitiefje besteld. Jij trakteert toch, niet?'

'Oké, en mag ik dan weten wat ik straks zal betalen?'

De ober bracht de glazen waarin een dik roetzwart brouwsel zat. Hij lengde het aan met spuitwater.

Ze nipten voorzichtig van hun drankje

'Hum! Lekker!' klonk het in koor. 'Wat is het?'

'Het is een likeur die uit johannesbrood wordt gedistilleerd. Heel zoet en nogal stroperig. Daarom wordt het aangengend met spuitwater,' antwoordde Stijn.

'Wat een geluk dat we met een wereldburger op stap zijn,' zei Carine bewonderend.

'Er is niks aan, hoor,' antwoordde Stijn. 'Ik heb alles al eerst opgezocht op internet. Ik vind het voorbereiden van een reis net zo spannend als de reis zelf.'

‘Dan laat ik jou ook maar het eten bestellen,’ besloot Stef.

‘Laten we een assortiment tapas nemen, gevolgd door een paella.’

Ze genoten van de verschillende kleine gerechten. Stijn had Mallorcaanse wijn besteld. Ze lachten zich te pletter met enkele flauwe moppen. Stijn had met Sacha afgesproken dat zij op de terugweg zou rijden. Dus liet hij zich gaan en bestelde nog een fles wijn.

‘Het was een prachtige avond,’ zei Carine.

‘Bedankt voor de uitnodiging,’ antwoordde Sacha. ‘Het was zalig.’

‘Ik ken nog een uitstekend restaurant,’ zei Stijn. ‘Eten we daar morgenavond? Dan trakteer ik.’

Iedereen ging onmiddellijk akkoord.

Ze namen afscheid van elkaar en zochten elk hun kamer op.

Stijn en Sacha trokken gemakkelijke kleren aan en gingen op het terras liggen. Stijn had alle luifels opengetrokken. De frisse bries zorgde voor verkoeling. Sacha drukte zich tegen Stijn aan.

Stijn keek uit over de baai die nu in het duister baadde. Aan de overkant brandden de lichtjes in de huizen en de hotels. Hij keek omhoog en zag tientallen sterren. Veel meer dan je in België zag.

‘Bedankt, Stijn. Je bent een fantastische man.’

Hij legde zijn arm om zijn vrouw.

‘Jij hebt mijn leven gered,’ antwoordde hij stil. ‘Zonder jou zat ik nog steeds gevangen in mijn eigen duistere, griezelige geest.’ Hij staaarde nog steeds naar de sterren.

‘Kijk,’ riep hij, ‘een vallende ster. Snel, doe een wens.’

Sacha kneep haar ogen dicht en zoende Stijn. Ze bleven in elkaars armen liggen.